

Седемнайсега глава

– Рабиндранат Тагор го описва като „сълза върху лицето на вечността“, Ръдиард Киплинг – „въплъщение на всичко чисто“, а неговият създател, император Шах Джахан, казва, че „е накарал слънцето и луната да проляят сълзи от очите си“.

Слушам нашия гид и се вирам през сенчестия сводест проход, който обрамчва идеално видението отвъд него. Дворецът е направен от бял, почти прозрачен мрамор, който сияе на слънчевата светлина, и аз почти трябва да се ощипя, за да осъзная, че наистина това е реално. Понеделник следобед обикновено седя на бюрото си и гледам втренчено лаптопа си. Само че сега гледам втренчено Тадж Махал. Сякаш съм излязла от един свят и съм пристъпила в друг. След като стоим на опашката направо с векове, заедно с дузина други туристи, с Джек получаваме билетите си и влизаме в територията на двореца.

Неизбежно бе. Да го гледаш от другия бряг на реката, е все едно да си зърнал най-красивото човешко създание, което някога си виждал, в другия край на стаята на купон и отчаяно да искаш да се приближиш до него. Невъзможно бе да се устои. След като го зърнахме отдалеч, имаше по-голям шанс ние с Джек да отлетим до луната, отколкото да се върнем в колата и да отпътуваме. От мига, в който го зърнахме, бяхме пленени. Което, разбира се, Роки бе знаел, че ще стане, когато ни свали от колата и ни накара да отидем пеша до брега на реката.

– През 1631 година любимата жена на моголския император¹ Шах Джахан – Мумтаз Махал, умира по време на раждането на четиринайсето им дете. На смъртния си одър тя има едно последно желание – той да създаде символ на тяхната любов. Резултатът е пред вас – Тадж Махал.

Докато бавно слизаме по стъпалата и започваме да вървим по мраморните алеи, изпитвам чувство на почуда, каквото не съм имала от дете. Никога не съм мислила, че ще бъдат трогната така от една сграда, но има нещо магическо в Тадж Махал. Нещо, което не можеш да доловиш по телевизията или от снимки. Нещо, което надхвърля всичките ти очаквания; нещо, което я прави повече от просто красива сграда.

– Според легендата смъртта на Мумтаз разбила сърцето на императора и косата му побеляла само за една нощ...

– Леле, наистина я е обичал – въздъхвам завистливо, очарована от историята.

– Е, все още ли не вярваш в романтиката? – предизвиква ме Джек.

Поглеждам го и виждам, че той ме зяпа развеселен.

– Добре де, ще направя изключение за Тадж Махал – отвърщам сърдито.

– И само това ли? – повдига той изненадано вежди.

– Ами тя вече не е такава.

– Кой не е такъв?

– Любовта – отговарям простичко.

Той се намръщва.

– Защо говориш така?

– Защото такива любовни истории вече съществуват само на страниците на историческите книги. Те са митове и легенди – обяснявам аз. През рамото му виждам пейката, на която бе седяла принцеса Даяна, обградена от хора, правещи снимки. – Виж какво става със съвременните ни приказки и любовни истории – соча натам.

Той проследява ръката ми и се усмихва.

– Пак ли ще натякваш за тази пейка?

– Знаеш какво имам предвид.

– Каква е тази история между вас, британците, и принцеса Даяна?

---

¹ Моголската империя е ислямска държава, просъществувала на индийския субконтинент от 1526 до 1858 г. Управлява се от династията на Великите моголи. – *Б. пр.*

– Сега, ако ме последвате, ще погледнем отблизо смятаната за най-красива сграда в света – продължава гидът ни.

Поглеждам смразяващо Джак.

– Шшш... – изсъскам и се обръщам към екскурзовода ни.

– ... толкова могъщ паметник на любовта, че се е запазил стотици години...

Докато човекът говори, оглеждам лицата на хората около мен – двойка от Япония, двама брадати мъже от Афганистан, групичка млади италианци и семейство канадци. Те не са тук, защото сградата е красива или защото е на стотици години, а заради това, което символизира: силата на любовта. Толкова велика любов, че е могла да създаде всичко това. И да привлече всички тези хора, от всички краища на света. И да издържи изпитанието на времето.

Именно това изпълва мястото с магия, внезапно осъзнавам. Любовта.

Само че в днешния свят вече не можеш да намериш такава любов, след секунди идва тъгата. Тя не съществува. Забрави любовта, траеща векове, днес си късметлия, ако издържи шест месеца. И не говоря само за Сам и себе си. Никоя двойка вече не остава завинаги заедно. Знаменитостите сменят партньорите си по-често, отколкото аз сменям чаршафите на леглото си. Само трябва да прелистия някой брой на клюкарско списание и научавам за поредната двойка, която се е разделила след края на медения си месец. Ужасно е депресиращо. Кара те да ти се иска да се откажеш още преди нещо да е започнало.

Не че мисля да започвам нещо отново, напомням си рязко. Ходите някъде заедно, правите онова, купувате си еднакви тениски. Или по-скоро, като в моя случай – булчинска рокля. Която – за да сипя сол в раната – трябва да призная, че все още изплащам по кредитната си карта. Честно, съвременната любов не става. Щастлива съм, че съм сама. Съвършено, сто процента щастлива, благодаря много за всички предложения.

– За построяването на Тадж Махал са били нужни двайсет и три години и няколко хиляди занаятчии и строители от целия свят. Според една мрачна легенда след завършването му ръцете на строителите са били отрязани, за да не могат да създадат нещо толкова красиво пак. За щастие няма исторически доказателства за тази история...

Усещам потупване по рамото си и се обръщам, за да видя Джак, който ми маха с ръка, но така е придърпал ръкава на блузата си, все едно му е отрязана до китката.

– Ха-ха, много забавно – прошепвам му аз намръщено.

– О, хайде – усмихва се той и подава ръката си от ръкава. – Не беше чак толкова зле.

– Не, беше ужасно – изсъскам. – Сега ще спреш ли да се правиш на идиот, искам да слушам, наистина е интересно.

– Ако погледнете по-внимателно градините, ще видите, че са разположени в квадрат, който е разделен на четвъртини от водни канали, като всеки предоставя съвършено отражение на сградата...

Групата туристи одобрително възкличава при посочената гледка.

– Класическа моголска архитектура – кимва Джак.

Поглеждам го смаяно.

– Откъде знаеш?

– Познавам малко за сградите – свива той скромно рамене.

– Какво друго знаеш? – питам с любопитство.

Той се почесва замислено по брадичката.

– Добре, виждаш ли арката и минаретата от всяка страна – посочва с ръка.

– Аха... – кимвам напълно съсредоточена.

– Има ги на всяка от четирите страни на сградата – обяснява Джак – и всяка е идентична на другите, така че откъдето и да застанеш, гледката пред теб не се променя, което допълнително създава впечатление на безвремие... на вечност.

Слушам го и аз пък съм впечатлена от познанията му. Как говори, как си движи ръцете, колко искрен и въодушевен е, когато обяснява. Не мога да повярвам, че е същият Джак, който ми се струваше толкова досаден и пренебрежителен към всичко.

– И не само са съвършено симетрични, цялата постройка е издигната на платформа, така че фонът е единствено небето, което от гледна точка на дизайна и перспективата е направо гениално... – внезапно млъква. – Извинявай, досаждам ли?

– Не, изобщо не.
– Ако се отнеса, ми кажи да млъкна.
– Не, сериозно, много е интересно – уверявам го аз. – Макар ти да каза, че поназнайваш съвсем малко.

Той се усмихва самодоволно.

– Добре се, хвана ме. Аз съм архитект.
– Имаш нечестно предимство! – възкликвам.

Джак избухва в смях.

– Ами онова с ръката не помогна и трябваше да направя нещо, за да привлека вниманието ти.

Моето внимание?

– Е, определено го привлече – разсмивам се, но внезапно, ей така отникъде усещам как нещо запърхва в стомаха ми.

– Така ли? – пита той и погледите ни се срещат.

Осъзнавам, че е спрял да се смее.

– Абсолютно – отвръщам жизнерадостно, като се опитвам да звуча съвсем нормално. – Ти си пълен с изненади!

Боже, какво не ми е наред? Защо изведнъж се чувствам толкова нервна?

– Обичаш ли изненади?

На мен само ли ми се струва, или той се е приближил много до мен, на един дъх разстояние?

– Ами... да.. обичам ги – кимам. – Само ако са хубави, разбира се.

– Аз хубава изненада ли съм?

Дишането ми се учестява. Той да не флиртува с мен?

– О, виж, изгубихме групата – казвам рязко и посочвам хората, които са вече далече пред нас.

– Какво предлагаш, да тичаме, за да ги настигнем ли? – пита Джак усмихнато.

Чувствам се леко неуверена и не знам какво да отговаря.

– Всъщност... аз... трябва да отида до тоалетната – изстрелвам изведнъж.

О, Руби, както винаги си царица на това да съсипеш момента.

– Добре – кима той и усмивката му се стопява. – След цялата вода, която изпи... – сочи той към бутилката, която получих заедно с билета си. В същия миг и двамата осъзнаваме, че не е отворена.

– Ще се видим след малко – обръщам се бързо и тръгвам към тоалетните.

– Ей, забрави нещо.

Обръщам се и виждам как отвива няколко листа от рулото тоалетна хартия, която носи в раницата си, и ми ги подава.

Замръзвам на място. През последните няколко дни имаше толкова изненади и промени, толкова нови преживявания и емоции, че сякаш съм се качила на скоростно влакче. И все пак признавам, че за мен може би едно от най-странните и най-изумителни неща в живота е фактът, че само за 48 часа двама души могат да станат от напълно непознати пътници във влака хора, които си споделят тоалетната хартия.

Това направо издига термина „лична зона на комфорта“ на напълно ново ниво.